

aktivit

**Agresor
neměl
šanci**

Vojáci 4. brigádního úkolového uskupení
se zúčastnili mezinárodního cvičení Vital Sword 2017

Připraveno redakcí
Areport

Vojáci 4. brigádního úkolového uskupení se zúčastnili mezinárodního velitelsko-štábního cvičení Vital Sword 2017 ve výcvikovém prostoru Wildflecken.

Agresor neměl šanci

Nepřítel zahájil agresi vůči členské zemi NATO za účelem získání ropných polí a tedy i ekonomické výhody. Tím naplnil podmínky nasazení sil a prostředků členských států Aliance, tak jak hovoří článek 5 WS. Vojské síly napadeného státu na agresora nestačí, a proto země žádá Severoatlantickou alianci o pomoc a vyslání vojenských jednotek. Součástí mezinárodních jednotek byli i čeští vojáci 4. brigádního úkolového uskupení společně s německými, nizozemskými, rumunskými a litevskými jednotkami v operaci Vital Screen pod hlavičkou NATO.

Tento fiktivní námět umožnil jediné certifikované brigádě AČR cvičit společně pod velením divize rychlých sil. Brigáda měla možnost prokázat schopnost rychlé reakce na vzniklou situaci v členském státě a takto zúročit dosažené schopnosti z roku 2014. Mimo jiné se jednalo o jedinečné cvičení v úplné sestavě BÚU ve dvanáctihodinových směnách.

Úderná síla a moment překvapení

Vojáci ze 4. brigádního úkolového uskupení, jehož jádro tvořila 4. brigáda rychlého nasazení a podřízené prvky, spolu s koaličními partnery v nasimulované situaci zastavili agresora, udrželi předmostí na řece Daugavė a vytvořili ideální podmínky pro zasazení

druhého sledu sboru. Při urputných bojích byl agresor společnými silami zastaven vojáky Aliance. Velitel divize rychlých sil, generálmajor Andreas Marlow, v rámci svého plánování zasadil 4. BÚU na hlavní směr, což odpovídá schopnostem a předurčení této brigády.

„Zastavit nepřítel, udržet území, vytvořit podmínky pro zasazení druhého sledu sboru, zajistit ochranu civilnímu obyvatelstvu, připravit obnovu vlastních sil a tím splnit úkol velitele sboru,“ popisuje činnost velitel 4. brigády rychlého nasazení plukovník Roman Náhončík. „Byl to úkol, na který se intenzivně připravujeme. Svou účastí jsme přispěli k úspěšné certifikaci německé divize. Završili jsme tak etapu společné spolupráce s 1. německo-nizozemským sborem a jak uvedl

velitel sboru generálporučík Michiel van der Laan, tato spolupráce byla pro obě strany přínosem. Česká republika tímto společným cvičením deklarovala, že je schopna dostát svým závazkům vůči koaličním partnerům a začlenit se do sestavy mezinárodní divize,“ dodává plukovník Náhončík.

4. BÚU prokazuje svoji profesionalitu

Vysoké operační tempo a flexibilita nasazených jednotek v rámci cvičení Vital Sword 2017 bylo pro 4. brigádu rychlého nasazení jedním ze stěžejních cvičení v tomto roce. Přes 300 českých vojáků si vyzkoušelo řízení operace vysoké intenzity v mezinárodním

prostředí v nepřetržitém režimu boje a prověřilo i jejich schopnost permanentní komunikace v angličtině.

„Z pohledu manévru to byla příležitost působit v sestavě mechanizovaných a tankových jednotek při vedení útočného a obranného boje,“ konstatuje plukovník Náhončík. Jedna z dalších možností prověření součinnosti s koaličními partnery bylo i přidělení prvků palebné podpory námořnictva a leteckého úsilí nadřazené divize.

Palebná podpora z moře

Pro českou jednotku bylo navádění lodstva výzvou. „Bylo to poprvé, co jsme měli možnost využít palebnou podporu námořnictva,“ informuje plukovník Náhončík. „Za využití všech těchto přidělených prostředků se nám podařilo splnit stanovený úkol a snížit bojovou efektivitu nepřítele o nějakých dvacet procent.“

Vrtulníky TIGER měly za úkol označit cíle, a v součinnosti s leteckým návodčímí 4. BÚU je ničit přesnými střelami námořnictva.“

Ocenění i zkušenosti

Cvičící prokázali vysokou úroveň profesionality a nasazení v nelehkých podmínkách soudobého válčiště, tak jak uvedl na závěr celkového hodnocení řídicí cvičení generálporučík Carsten Jacobson.

Text: Jana Deckerová, foto: kpt. Milan Němec

Velitel 4. brn plk. Roman Náhončík

Armádní víceboj ve Vyškově ovládla Univerzita obrany

Summer Survival 2017

Sedmnáctý ročník armádního víceboje tříčlenných družstev, který se konal již tradičně ve Vyškově, přilákal řadu soutěžících, pro něž nebylo ani nevlídné počasí žádnou překážkou. V soutěži s mezinárodní účastí na vojáky čekala řada náročných úkolů a nelehkých disciplín.

O vítězi rozhodl až poslední den a historicky šlo o nejnižší bodový rozdíl. První příčku tedy obsadila Univerzita obrany, druhé místo s odstupem pouhého jednoho bodu získalo mužstvo 24. základny dopravního letectva Praha-Kbely a třetí pozice patřila 43. výsadkovému praporu A Chrudim.

Překážková dráha, odhad vzdáleností, hod granátem, střelba, signalizace, síť a ohňová dráha. To jsou jen některé disciplíny, za které družstva získávala body do celkového hodnocení. Další body si družstva mohla přičíst za splnění podmínek několika etapových součástí závodu.

K velké různorodosti disciplín a tedy i náročnosti na všestrannost vojáků se přidalo i velmi proměnlivé počasí. Není divu, že se průběžné pořadí družstev neustále měnilo. Všichni soutěžící ale statečně bojovali až do posledních chvil. „Každý závodník si sáhl na dno svých sil. Armádní víceboj byl velice atraktivní a o jeho popularitě svědčí nejen zájem našich, ale i zahraničních účastníků,“ uvedl vyškovský tělocvikář a zároveň hlavní rozhodčí kapitán Dušan Nečas. On společně s kolegy dohlížel na regulérnost závodu a byl spoluautorem celého programu a všech překážek.

18 tříčlenných družstev

Osmnáct tříčlenných mužstev, včetně zahraničních účastníků z Turecka, Rakouska, Slovenska, Německa a Itálie sedmnáctý ročník překvapil nejen hojnou účastí, ale i svým programem. Podle hodnocení soutěžících byl i přes vysokou náročnost do nejmenších detailů perfektně nachystán. Samozřejmostí bylo zajištění bezpečnosti všech účastníků a zdravotnické jistištění po celou dobu závodu. I přes maximální snahu

zajištění bezpečnosti nebyla nouze o drobná poranění, která ovšem týmům ve výsledku ubírala cenné body. Závod byl, ostatně jako každý rok, pojat velice náročně a zvládnout ho nebylo nikterak snadné. Pěší etapa končila i v pozdních nočních hodinách a naopak, ranní probuzení znamenalo pro unavené soutěžící potřebu sebrání veškerých sil.

Vstávejte! Wake up!

Budíček, který soutěžící nečekali. Další pěší přesun, se kterým nepočítali. 5:45 hodin ... souřadnice cíle ... rychle sbalit bivak a vyrazit. Kdo nestihl být včas v cíli, ve kterém čekal odvoz, získal bodovou penalizaci. Dvěma zahraničním družstvům se to nepodařilo. Po převozu do prostoru tunelové střelnice a ohňové

dráhy čekaly družstva poslední dvě disciplíny soutěže. Překonání ohňové dráhy s nasazenou plynovou maskou, taktickou vestou, přilbou a s maketou samopalů. Po cestě v jedné ze zadýmených budov najít makety granátů, v další 80 kg vážící figurínu, obojí donést do cíle a granáty zasáhnout terč. Na tunelové střelnici z minulých let osvědčená disciplína biatlon. Oproti předchozím ročníkům, kdy byl biatlon na začátku soutěže, byl dnes na jejím závěru. To znamená několik posledních kilometrů svižného běhu, střelba z malorážek a hod granátem na cíl, jenže se všemi nachozenými kilometry, vysilujícími disciplínami a diskomfortem třech nocí ve spacáku. Jak ukázal

A fakta

Celkové pořadí soutěže:

Pořadí	Název družstva	Město	Body
1.	Univerzita obrany I	Brno	1 249,5
2.	24. základna dopravního letectva	Praha	1 248,2
3.	43. výsadkový prapor A	Chrudim	1 226,2
4.	Vojenská policie	Praha	1 196,1
5.	43. výsadkový prapor B	Chrudim	1 179,2
6.	VO FTVS UK	Praha	1 155,9
7.	73. tankový prapor	Přáslavice	1 076,8
8.	31. pluk radiční, chemické a biologické ochrany	Liberec	946,2
9.	13. dělostřelecký pluk	Jinče	942,9
10.	15. ženijní pluk	Bechyně	936,9
11.	74. lehký motorizovaný prapor	Bučovice	926,7
12.	Univerzita obrany II	Brno	906,2
13.	Naval Special Forces	Turecko	774,6
14.	prSTAR	Slovenská republika	739,9
15.	Reggimento alpini paracadutisti	Itálie	739,7
16.	MINFBN23	Rakousko	662,8
17.	25. protiletadlový raketový pluk	Strakonice	594,9
18.	37. mechanized infantry brigade	Německo	588,0

krokometr na hodinkách jednoho člena slovenského družstva, od začátku soutěže do jejího konce, více než 80 ušlých kilometrů.

Ne každý uspěl

Jedna z mnoha disciplín v etapě znamenala pro soutěžící družstva hledání kartiček s kódem jen s pomocí daného azimutu a vzdálenosti. Kód z připravené kartičky si musel každý zapamatovat a v cíli zakreslit rozhodčím do připravené tabulky. Následovala disciplína Tři zbraně. Při ní museli soutěžící pomocí polní lopatky přesekat konopné lano, uvolnit na něm navlečený klíč a jím odemknout bednu s uloženými zbraněmi – noži, hvězdicemi a sekýrami, jimiž se pak snažili co nejpřesněji zasáhnout terč.

Poslední disciplínou druhé etapy byl Skok do sítě. Síť byla zavěšena v jeskyni Kostelík, do které se soutěžící dostali vylezením po barmském mostě, žebříčích

zavěšených na skalní stěně a průchodem ve skále. Na konci průchodu skákali z „kazatelny“ do sítě. Bohužel jednomu členu družstva se nepodařilo překonat strach ze skoku a jeho tým tak tuto disciplínu nesplnil.

Vavříny pro vítěze

Pomyslnou tečkou za letošním ročníkem bylo vyhlášení výsledků, které, jak již bylo zmíněno na začátku, bylo v některých případech velice těsné. Za sekci rozvoje a plánování schopností MO předával ocenění brigádní generál Jaromír Alan a za Velitelství výcviku – Vojenské akademie Vyškov pak velitel brigádní generál Josef Kopecký. Soutěžící i organizátoři si teď mohou konečně odpočinout, nicméně ne na moc dlouho, protože realizace závodů tohoto charakteru zabere minimálně půl roku příprav a plánování.

Text a foto: Michal Voska

Snajpři si to rozdali mezi sebou

Překážková dráha, noční navigační pochod nebo střelba na vodní hladině. To jsou jen některé disciplíny soutěže „The best sniper squad competition“, kterou pořádá americká armáda. Hozenou rukavicí zvedlo družstvo odstřelovačů 42. mechanizovaného praporu Svatováclavského a odjelo do německého Grafenwoehru, avšak s mizivou představou disciplín, které je čekaly.

Po úvodním brífinku vypukla naplno soutěžní vřava. První disciplínou byla překážková dráha. „Byla zcela odlišná od těch našich,“ říká prap. M. B. „Bylo to celkem dvacet překážek, kdy nejvyšší byla osm metrů vysoká, byly rozmístěné v lese a naprosto dokonale prověřila fyziku celého družstva. Byla to totiž disciplína pro celou skupinu, kdy pro nulovou penalizaci museli všichni zdolat všechny překážky bez možnosti roztrhnutí družstva. Tady jsme byli čtvrtí.“

Osm kilo navíc

Po překážkové dráze čekal české borce noční navigační pochod po týmech. Na start desetikilometrového pochodu se vydali ve tři hodiny ráno. Pět bodů,

rozesetých v náročném terénu bez možnosti využití jakéhokoliv přístroje GPS, navíc s časovým omezením pro splnění úkolu. „Tady jsme prověřili naprosto dokonale naše topografické schopnosti, drželi jsme se v popředí celkového hodnocení a obstáli jsme na výbornou,“ vzpomíná odstřelovač. „Vinou organizačních nesrovnalostí jsme my a tým Lotyšska absolvovali tuto fázi se zbraněmi a základní výstrojí, tedy s více jak osmi kilogramy zátěže navíc.“

S východem slunce začali „snajpři“ vyhlížet střelecké disciplíny. První úkol čekal celý tým na vodní hladině. „Zahájili jsme přesun po vodní hladině, celé družstvo muselo odstřílet pět cílů vzdálených šest set až osm set metrů, a to z neustále se pohybujícího člunu,“ pokračuje rtm. M. L. „Jako poslední střílel velitel družstva na další dva cíle, které byly za více bodů. Po ukončení přesunu a střelby jsme museli dostat člun z vody a po břehu ho odnést zpět do bodu výchozího. Teprve tady se zmáčkly stopky měřící čas. Jediné družstvo, které nás tady porazilo, byli Belgičané, kteří vyhráli celou soutěž.“

Na mušce balíček hracích karet

Téměř ihned následovala střelba z pistole. Velitele družstva čekalo deset ran z pistole na vzdálenost třiceti metrů a následovala rána na golfový míček umístěný padesát metrů od střelce. „Pak jsme ihned pokračovali my ostatní, také jsme měli deset ran z pistole, avšak na vzdálenost čtyřicet metrů,“ konstatuje jeden z družstva českých odstřelovačů. „Po odstřílení pistole jsme zalehli své pušky a začali z připraveného balíčku tahat hrací karty, které jsme následně hlásili svému

pozorovatelé a zasahovali cíl na vzdálenost pětadesát až šedesát metrů. Vždy po pěti kartách jsme pak museli přenést střelbu na nafouknutý balonek, který byl ve vzdálenosti 350, 450 a 650 metrů. Úplně na závěr nás v této disciplíně čekala střelba na terče vzdálené asi osm set metrů. Pak se úlohy obrátily, střelec se vyměnil s pozorovatelem a celý střelecký kolotoč se rozjel nanovo. Disciplínu zakončil pěti ranami velitel družstva na nejbližší cíle, tedy kolem osmi set metrů. Byli jsme limitováni časem, celé družstvo nesmělo překročit dvacet minut. I tady jsme bodovali, obsadili jsme 3. místo.“

4 terče, 8 ran, 45 vteřin

Třetí den postavil před české „snajpři“ nejtěžší střeleckou disciplínu. Střelbu z vrtulníku UH-60 Blackhawk, který se pohyboval směrem k cílům. Nicméně tyto dálky byly měřeny ze země a tedy reálné dálky pro střelbu z vrtulníku se lišily. Pouze u této disciplíny bylo povoleno používat laserové měřicí přístroje. „I přes závadu na zbrani, která byla zapříčiněna ocasním rotorem vrtulníku, lépe řečeno vzlakem vzduchu, který vracel prázdné nábojnice zpět do nábojové komory, dosáhlo naše družstvo na nejlepší výsledek a tuto disciplínu jsme vyhráli na celé čáře,“ konstatuje odstřelovač. „Jediní, kteří byli schopni zasáhnout cíl z paluby vrtulníku, byli Španělé, ale výsledky nám byly samozřejmě odtajněny až při závěrečném hodnocení.“

Hned potom následoval úkol, kdy se nehodnotily pouze zásahy, ale také výpočet reálných vzdáleností cílů. To vše bez laserových dálkoměrů. I zde bylo omezení s maximálním časem dvaceti minut. Přitom muselo dojít k záměně zbraňových systémů mezi střelcem a pozorovatelem, a to přesně v polovině. Dálky k cílům byly zhruba od 300 do 800 metrů. Tolerance vzdálenosti byla pět procent. „I tady jsme nepropadli a jako družstvo jsme obsadili 3. místo,“ doplňuje prap. M. B.

Eliminovat cíl a neztratit body

V předposlední den čekala odstřelovače taktická část, kdy dostali souřadnici cíle, časové okno pro splnění úkolu, následně nasunutí do prostoru, provedení pozorování a eliminaci cíle. Opět prověření kvality

spolupráce celé skupiny. „Pozorovatelé, kteří se snažili rozkrýt naše nasunutí a určit místo, odkud je vedena střelba, se pohybovali v daném prostoru již třetí den a prostor pro operace měli už napozorovaný,“ upozorňuje odstřelovač. „K nepatrným bodovým srážkám u našeho družstva došlo, ale ani v této náročné disciplíně jsme nepadli na kolena a skončili nakonec na 5. místě.“

Špatné povětrnostní podmínky a neschopnost některých družstev vést střelbu v noci zapříčinily zrušení disciplíny nočních střelb. „V soutěži jsme proto pokračovali pochodem na 12 mil s 35 librami zátěže, kdy se batohy převažovaly jak na začátku, tak i na konci pochodu,“ konstatuje odstřelovač soutěžního družstva. „Pokud by se nedodržela váha, do které se nepočítala voda a váha zbraně, tak za každou chybějící libru se přičítala penalizace pěti minut celému týmu. Další dvacet minut penalizace se přičítalo za nedokončení pochodu celého družstva a další penalizace hrozila

i za porušení rozestupů členů družstva větších než 25 metrů po dobu celého pochodu.“

Miha zrušila střelby

Na trasu pochodu vyrážela po startu všechna družstva současně. „Naši techniku – vysprintovat a pak už jen zrychlit – zvolilo celé startovní pole,“ usmívá se odstřelovač. „Proto jsme po pár metrech tuto taktiku přehodnotili, což se nakonec ukázalo jako geniální. Na první míli jsme byli předposlední, na páté už desátí a do cíle jsme dorazili celkově třetí s časem 2 hodin a 18 minut. I tady byla nutná spolupráce celého týmu, kdy jsme si udávali navzájem tempo, abychom nespadli pod rychlost 8 kilometrů v hodině při chůzi a více jak 12 kiláků za hodinu v běhu. Byla hustá mlha a vlhko, nebylo vidět na krok, takže nás ani nepřekvapilo zrušení dopolední střelecké části. Miha se nezvedla a nebylo vidět dál jak na sto metrů.“

Česká vlajka na bedně

Do poslední chvíle nikdo ze čtrnácti týmů netušil, jak si stojí. Všichni byli napnuti. „Když nás vyhlásili, že jsme třetí a objevila se naše vlajka, ten pocit hrdoosti, který v nás panoval, je nesdělitelný,“ říká jeden z českých snajprů ze Žatce. „Další úžasné pocity jsme zažili, když se jeden z členů našeho týmu ve střelecké soutěži umístil na druhém místě a také celkové druhé místo jsme obsadili mezi veliteli družstev. Na druhém místě se umístilo družstvo Švédů a celkovým vítězem se stalo družstvo Belgie. Nás potěšilo, že odstup mezi námi a vítězi byl minimální. Je nutné podotknout, že na tuto soutěž jsme se nijak speciálně nepřipravovali, a proto výsledky, kterých jsme dosáhli, jsou odrazem naší dlouhodobé připravenosti a vysokého kreditu naší jednotky, praporu i brigády. Jako snajpři brnký máme skvělý pocit z toho, že sbíráme body nejen na domácí půdě, ale i v tvrdé zahraniční konkurenci.“

Text: Jana Deckerová,

foto: archiv 42. výsadkového praporu

První cvičení aktivní zálohy v zahraničí

Lampart

Ohlédnutí za cvičením Lampart v Polsku, které prověřilo schopnosti záložníků při historicky prvním nasazením mimo území České republiky. Jak probíhala příprava šesti členů roje, velitele družstva a co vše je čekalo, se můžete dočíst v následujícím článku pohledem účastníků.

Na cvičení mechanizovaných jednotek Lampart měla česká strana vyslat „smíšenou“ četou, kde budou dvě družstva vojáků z povolání a jedno družstvo AZ. Polská strana avizovala chemický útok, takže na červecovém cvičení jsme museli jedno zaměstnání věnovat OPZHN. Přednáška, nácvik s ochrannými prostředky, částečná dekontaminace, ukázka dekontaminační linky pro vozidla i osoby. Kdo by toto zaměstnání neabsolvoval, do Polska nepojede.

Povolávací rozkaz

Uteklo pár týdnů a přišel povolávací rozkaz. Nástup 14. září u útvaru 5153. Jako vždy vyrazím den předem a večer už se v kasárnách potkávám s ostatními z družstva. Nálada skvělá, všichni se těší. Ráno nám začíná jako klasické cvičení. Vstupní zdravotní prohlídka, doplnění materiálu a už si jdeme s našimi kolegy z útvaru zopakovat střeleckou přípravu.

Druhý den vyrážíme na 450 km dlouhou cestu do polského vojenského prostoru Nowa Dęba. I kvůli Tatře, která za námi veze kontejner se zbraněmi, je cesta dlouhá, ale po bezmála osmi hodinách jsme na místě. Nezbytná kontrola totožnosti a jsme ubytováni v zděných barácích po asi 20 lidech. Poté jsme konečně nafasovali zbraně. Pro každého CZ 805 A1 s příslušenstvím (kolimátor ZD-DOT, zvětšovací modul DV-MAG 3 a noktovizor NV-MAG 3), pistole Phantom, pro kulometníka FN Minimi 7,62, pro pancéřovníka RPG a pro jednoho střelce ještě granátomet CZ 805 G1. Na další den byl naplánován výcvik v terénu, ale nevíme, jestli

už budeme spát venku. Pro jistotu se sbalit, jako bychom se už na barák neměli vrátit.

Další den za slabého deště odcházíme do parku techniky. Celý výcvikový prostor je písčité a jemný, vlhký, vozidly rozježděný písek není pro chůzi zrovna ideální. Boří se skoro jako sníh a při odrazu pod nohou podklouzne. Snad si zvykneme. Velké batohy nakládáme na nákladák, dostáváme přidělené BVP-1, seznamujeme se s polským řidičem a střelcem operátorem a nasedáme. Oproti našim BVP-2 má první verze 8 míst pro roj místo 6, a tak je rozhodnuto, že i náš velitel družstva bude s rojem a BVP bude velet český voják z povolání. Necelé dvě hodiny čekáme v nastartovaném stroji, nohy začínají bolet, až konečně přichází rozkaz k odjezdu celého 5. batalionu Strzelców Podhalańskich, jehož jsme nyní součástí. Postupně se prapor dělí na jednotlivé roty a nasouváme se na linii, kde máme zaujmout obranu. Cestou si všimáme dalšího specifika písku. I přes deštivé počasí posledních dnů nejsou až na výjimky nikde žádné kaluže. I BVP se v načečraném písku boří až po břicho a my slyšíme, jak podlaha klouže po písku. Tady by kolová technika neměla šanci.

Linie obrany

Konečně dorážíme na linii obrany. Naše BVP stojí na vrcholu písčitého svahu s výhledem na celý prostor. Začínáme vyhledávat místa pro rozmístění těžkých zbraní, ale asi po půl hodině přichází rozkaz k přesunu o kus dál po linii, aby došlo k rovnoměrnému

rozmístění v obraně. Nové místo je ještě lepší, je zde více vegetace poskytující skryt, skupina nízkých stromů za linií obrany je ideální k přenocování. Polská osádka začíná ihned maskovat BVP, my se věnujeme maskování sama sebe. Ochranné masky a jednorázovou pláštěnku máme stále při sobě, protože bylo hlášeno riziko chemického útoku. Děšť sílí a v týmech začínáme budovat okopy. Jeden hlídá, druhý kope. Písek je všude, postupně se dostává i do zbraní. Na druhou stranu se nám ale dobře kope (konečně nějaká výhoda), takže za zhruba hodinu už mají kulomet, RPG a granátomet svoje okopy hotové. Zbývající členové roje vytváří s kolegy z ostatních družstev skupinu, která ihned vyráží na patrolu podél linie obrany. Po jejich návratu se střídáme u těžkých zbraní. Kdo zrovna nedrží hlídku, zbavuje zbraň písku a postupně budujeme nízké přístřešky. Děšť sice chvílemi ustává, ale určitě se budou hodit. Přes určitá varování a spoustu předsudků je oběd, který dostáváme, vynikající. Palčivějším problémem jsou dodávky vody. V táboře je voda pouze užitková, k jídlu je sice k dispozici teplý čaj, ale pro první den jsme na osm lidí dostali pouze devět litrů balené, bohužel perlivé vody.

Prozradila je cigareta

Se soumrakem nasazujeme prostředky nočního vidění. Střeží pouze třetina lidí – obsazený je vždy kulomet a okop s RPG. Naštěstí přestalo pršet, ale představu o odpočinku rychle ničí rozkaz od velitele čety. Tříkrát za noc má naše družstvo podniknout krátkou patrolu

podél linie obrany. Kolem desáté hodiny přichází zpráva o večeri, každý už jsme se ale zasytili z vlastních zásob. Noc rychle uteče, jedině vzrušení je při patrole, když objevíme skupinu odstřelovačů skrytou kus od cesty. Prozradil je cigaretový kouř, příručky nelžou. Brzo ráno je vydán povel k odjezdu, ale opět čekáme, až bude připraven k odjezdu celý prapor. Během čekání přichází déšť, ale také je dovezena snídaně. Žádná voda... Nasedáme, většina začíná ihned pospávat a nakonec je z toho pětihodinový přesun jen s jednou krátkou přestávkou na protažení nohou. Písečné valy nahradil poměrně hustý les, kde se snad ani BVP mezi stromy nemůže vejít. Polský řidič ale i tak dokázal proklíčovat až na dohled cesty, podél které máme zaujmout obranu. Opět kopání okopů, maskování, třetinová pohotovost, oběd kolem páté hodiny, trochu vody. Na to už jsme si zvykli. Opět celá noc střídání na hlídce, každou chvíli očekáváme kontakt, ale stále nic. Oproti tomu, jak intenzivně jsme nastřelováni na našich cvičeních, je to pro nás velice nezvyklé a čekáme od nepřítele nějaký podraz. Na hlídce vidíme nepřítele snad za každým stromem, ale opět klidná noc, tentokrát i bez patrol.

Příprava na protiútok

Ráno ustává déšť a dokonce vylézá slunce. Osycháme, suchý písek jde pěkně oklepat, přečišťujeme zbraně a sušíme, co jde. Pomalu si začínáme uvědomovat, že nástřel přijít nemusí, tak to prostě ve válce je. Sřezání se stává rutinou a už začínáme tušit, že dnes se nikam přesouvat nebudeme. Večer dostáváme každý dva litry vody, kterou koupil náš velitel.

Večer se dozvídáme, že další den provedeme protiútok. Potřebujeme si odpočinout, a tak je v noci obsazen pouze kulomet. Nástřel opět nepřišel a před rozedněním už nasedáme do BVP. Tentokrát tři hodiny pod pancířem, při čekání na povel k útoku se k nám připojují i tanky. Následně provádíme útok do míst, kde jsme první den drželi obranu. Dokonalé to není, ale objekt zteče je dobyt a po jeho přejití zaujímáme obranu. Po chvíli přichází signál „plyn“, nasazujeme ochranné masky a po chvíli se stahujeme do bezpečí BVP s jeho filtrací. Poté se přesouváme k polské dekontaminační skupině a po provedené očištění následuje návrat do tábora. Přečištění zbraní, kontrola materiálu, sprcha a odpočinek, protože druhý den nás čekají bojové ostré střelby. Po čtyřech dnech a třech nocích venku, kdy jen jeden den nepršelo, je suchá postel vítaný luxus. Námětem střelby je rota za útoku a nemá cenu lhát, máme z toho velký respekt. Postupujeme v linii vozidel a následně se naše četa odděluje od roty a provádí útok na levém křídle. Sesednout, rozvinout do linie, natáhnout zbraň a jdeme na to. První terče se zvedají a začínáme postupovat. Linii držíme, RPG ničí nepřátelské BVP, kulomet kosí pěchotu a breny ničí poslední zbytky odporu. Po přejití objektu zteče probíhá kontrola zbraní, nasednutí a odjezd do zázemí střelnice a krátké vyhodnocení. Poslední přesun do tábora a loučíme se s našimi novými polskými kamarády. Na památku si vyměňujeme s Poláky nášivky praporu a pak, jako vždy na konci cvičení, čistíme zbraně. Stali jsme se prvními příslušníky AZ, kteří byli vysláni na cvičení do zahraničí. Myslím, že jsme neklamali.

Text: Jan Slavík, foto: Otto Měrka

